

О як гарно було за містом! Буяло літо! На полях вже золотіло жито, овес зеленів, сіно було складено в стоги; по зеленому лузі ходив довгоногий лелека і цвенькав єгипетською — цієї мови він навчився у своєї матері. За полями і луками темнів великий ліс, а в лісі хоронилися глибокі сині озера. Так, гарно було за містом! Сонце світило на стару садибу, оточену глибокими канавами з водою. Вся земля — від стін дому до самої води — поросла лопушинням, та таким високим, що малі діти могли стояти під найбільшим його листям на повний зріст.

У хащах лопухів було так само глухо й дико, як у густому лісі, і саме там сиділа на яйцях качка. Сиділа вона вже давно, і їй ця справа дуже-таки набридла. До того ж її рідко навідували, іншим качкам більше подобалось плавати по канавах, аніж сидіти в лопухах та крякати разом із нею.

Нарешті яєчні шкаралупки затріщали.

Каченята заворушилися, застукали дзьобами й висунули голівки.

— Піп, піп! — сказали вони.

— Кряк, кряк! — відповіла качка. — Поспішайте!

Каченята вибралися зі шкаралупок й почали озиратися навкруги, роздивляючись зелене листя лопуха. Мати не заважала їм — зелений колір корисний для очей.

— Ох, який великий світ! — промовили каченята.

Ще б пак! Тепер їм стало набагато просторіше, ніж у шкаралупі.

— Чи не гадаєте ви, що тут і весь світ? — сказала мати. — Та де там! Він простягнувся далеко-далеко, туди, за сад, за поле...

Але, щиро кажучи, там я зроду не була!.. То що, всі вже вибралися? — І вона піднялась на ноги. — Та ні, ще не всі... Найбільше яйце цілісіньке! Та коли ж це скінчиться! Скоро мені зовсім урветься терпець.

І вона знову всілася.

— Ну, як справи? — запитала стара качка, просунувши голову в хащі лопуха.

— Та ось з одним яйцем ніяк не можу впоратись, — відказала молода качка. —

Сиджу, сиджу, а воно все не лопається. Та подивись на тих малюків, що вже вилупились. Яка краса! Геть усі схожі на батька! А він же, негідник, навіть не провідав мене жодного разу!

— Стривай, покажи мені спочатку те яйце, що не лопається, — сказала стара качка. — Чи не індиче воно, бува? Ну так, звісно!.. Отак і мене одного разу обдурили. А скільки клопоту було потім з тими індиченятами! Ти не повіриш: вони так бояться води, що їх і не заженеш у канаву. Вже я і сичала, і крякала, і просто штовхала у воду, — не йдуть, та й годі. Дай-но я ще раз гляну. Ну, так і є. Індиче! Кинь його та навчай своїх діточок плавати!

— Ні, я, мабуть, посиджу, — сказала молода качка. — Вже стільки я терпіла, що можна ще трохи потерпіти.

— То й сиди! — сказала стара качка й пішла.

І ось нарешті велике яйце тріснуло.

— Піп, піп! — пропищало пташеня і вивалилося зі шкаралупки.

Але ж яке воно велике та гидке!

Качка оглянула його з усіх боків і сплеснула крилами.

— Жахлива потвора! — промовила вона. — І зовсім не схоже на інших! Чи не індиченя це і насправді? Та у воді воно побуває, хоча б мені довелося зіштовхнути його туди силоміць!

ЗМІСТ

ГИДКЕ КАЧЕНЯ (Ханс Кристиан Андерсен)	5
ПАНІ МЕТЕЛИЦЯ (Брати Якоб і Вільгельм Грімм)	21
ДЮЙМОВОЧКА (Ханс Кристиан Андерсен)	33
КАРЛИК НІС (Вільгельм Гауф)	51
КОРОЛЬ ДРОЗДОБОРОД (Брати Якоб і Вільгельм Грімм)	97
КІТ У ЧОБОТАХ (Шарль Перро)	115
ХЛОПЧИК-МІЗИНЧИК (Шарль Перро)	129
НОВЕ ВБРАННЯ КОРОЛЯ (Ханс Кристиан Андерсен)	143
ОЛЕ-ЛУКОЙЄ (Ханс Кристиан Андерсен)	155
ПОДАРУНКИ ФЕЇ (Шарль Перро)	173
ХОРОБРИЙ КРАВЧИК (Брати Якоб і Вільгельм Грімм)	185
ЛУСКУНЧИК І МИШАЧИЙ КОРОЛЬ (Ернст Теодор Амадей Гофман)	203